

Hugyecz János (Janó) atya:

Gyombolainé Évike, 2013. november 30.

Napokon keresztül gondolkodtam, imádkoztam, hogy miről beszéljek ezen a szentmisén. Most különösen is szükségem van az imáitokra, hogy valóban azt mondjam el, ami szükséges. Sok gondolat és érzés kavargó bennem, hát még bennetek kedves Gyombolai család, kicsik és nagyok. Amikor ennek az elmélkedésnek a vázlatát írtam, akkor kiraktam magam elé a legutóbbi közös lelki gyakorlatunk csoportképét, ahol a kép szélén szelíd komolysággal néz rám. Feltettem a kérdést: Éva miről beszéljek nekik? Istenről. De hát rólad is kell beszélnem: akkor beszélj arról, hogy milyen nagy dolgot tett velem az Isten.

Én erről szeretnék most beszélni nektek. 2013. november 17-én este visszahívtam egy ismeretlen telefonszámot, és Marci bácsi szólalt meg, és tiszteletre méltó összeszedettséggel közölte, hogy Éva hajnalban meghalt. Megrendítő volt a hír, és szinte azonnal eszembe jutott, hogy a Szentlélek-szemináriumban épp a 7. héten tartunk, aminek a témája: a Szentlélek Krisztus Testébe kapcsol minket. Éva egész életében ezt élte. Engedte, hogy a Szentlélek formálja, alakítsa. Egy csoportvezetői megbeszélésen megosztotta velünk, hogy nehezen barátkozott meg a rózsafüzérrel, és magával Máriával, mert 5 évesen elvesztette az édesanyját. Tudatosult bennem, hogy ez mély seb az életében. De úgy látom, hogy ez dicsőséges sebbé vált számára, mert a Szentlélek, és aztán a Szűzanya megtanította arra, hogy akkor gyógyulhat meg ez a seb, ha Őmaga megéli az édesanyjai hivatást.

A nyolc boldogságról szóló evangéliumot választottam erre a szentmisére, mert úgy érzem, hogy ennek segítségével mondhatom el, hogy milyen nagy dolgot tett az Isten az Ő életében. Erzsébet kijelentése: *„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki”* az Ő életében is megvalósult. Éva testvérünk hite is megharcolt hit volt. Ebben a harcban nem volt egyedül, mert társat adott neki az Úr. Marci bácsival több, mint 58 éven keresztül tanultak szeretni, és ebben példaképek nem csak a család, hanem sokunk számára.

Együtt éltek át a Lélekben való szegénységet a nehéz időkben, amikor hívő kereszténynek, nagycsaládosnak és pedagógusnak lenni, szinte felért egy vértanúsággal. A Lélekben való szegénység azt jelenti, hogy teljesen az Úrra bízunk az életünket, csak Tőle akarunk függni. Szájtátva hallgattam őket, amikor a titkos lelkigyakorlatokról meséltek, amikor a verandán kellett hasalniuk addig, míg a kíváncsiskodó emberek elmentek.

Évike a Hit éve bezárása előtt egy héttel költözött el ebből a földi világból. Ő véglegesen átlépte a hit kapuját, és belépett az Istennel való életközösségre. Ez a szeretet tökéletes közössége. Egész életén át azért hitt, szeretett, imádkozott és dolgozott, hogy minél több ember megértse: mit jelent hitelesen szeretni, mit jelent Krisztus tanítványának és apostolának lenni. Igazi közösségi ember volt, amelynek legfontosabb erőforrása, hogy Marci bácsival egy irányba tudtak nézni és menni: a szeretet Isten felé.

Engedte, hogy Isten boldoggá tegye őt, mégpedig úgy, hogy ő is mindig fontosnak tartotta a környezetében élők boldogságát.

Vers a particéduláról:

*Hazatért egy drága, tiszta lélek
Oltalmazó, küldő Istenéhez
Egy szerető Feleség, Anya
Istenről szól tette és szava*

*Mint két lábon járó szeretet
Úgy örködjél életünk felett,
Szent erődöt kölcsönözve nekünk
Míg Istenhez, s hozzád hazatérünk*

[Gyombolai Márton]